

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 388/2022
20.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Мирољуба Томића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног – адвоката Милице Ницовић и адвоката Наташе Вујовић, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К бр.789/19 од 05.04.2021. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.549/21 од 29.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 20. априла 2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА – адвоката Милице Ницовић и адвоката Наташе Вујовић, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К бр.789/19 од 05.04.2021. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.549/21 од 29.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К бр.789/19 од 05.04.2021. године године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења два кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, па пошто су му за свако од ових кривичних дела утврђене казне затвора у трајању од по четири месеца, окривљеном је на основу одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико у року проверавања од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 195. став 4. КЗ окривљени је обавезан да измири доспеле обавезе и да убудуће уредно даје издржавање, под претњом опозива условне

осуде, а на основу члана 258. став 4. ЗКП законски заступник малолетних оштећених ББ и ВВ – ГГ је упућена на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

На основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр.549/21 од 29.11.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његових бранилаца - адвоката Милице Ницовић и адвоката Наташе Вујовић, а пресуда Другог основног суда у Београду К бр.789/19 од 05.04.2021. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА – адвокат Милица Ницовић и адвокат Наташа Вујовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду, или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, и да у конкретном случају постоји околност која трајно искључује кривично гоњење. С тим у вези, у захтеву се истиче да је окривљени оглашен кривим да у периоду од 18.05.2017. до 18.01.2018. године није давао издржавање за лица која по закону дужан да издржава, а та дужност му је утврђена „незаконитом и неважећом привременом мером“ Другог основног суда у Београду П2 бр.1295/17 од 05.04.2017. године, која је укинута решењем Апелационог суда у Београду Кж2 бр.609/17 од 18.01.2018. године, па не постоји извршна судска одлука којом би била утврђена обавеза издржавања, што надаље значи да у том случају нема кривичног дела.

Врховни касациони суд изложене наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног, којима се у суштини указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а не на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, оцењује неоснованим.

Ово стога што су браниоци окривљеног истоветне наводе неосновано истицали и у поступку по редовном правном леку, па како је Виши суд у Београду у својој одлуци Кж1 бр.549/21 од 29.11.2021. године, на страни 4 став трећи своје одлуке о томе изнео довољне, аргументоване и јасне разлоге, које и овај суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге и упућује у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП.

Наиме, одредбама члана 422. став 2. Закона о извршењу и обезбеђењу, прописано је да претходна и привремена мера постају извршне када се решење којом су одређене достави оном ко је обавезан да нешто учини, не учини или трпи, а према изреци правноснажне пресуде окривљеном је дужност издржавања малолетне деце утврђена привременом мером Другог основног суда у Београду П2 бр.1295/16 од 05.04.2017. године, која је постала извршна дана 18.05.2017. године, када је, према стању у списима, окривљеном достављена, а ради се искључиво о извршној судској одлуци како је прописано чланом 195. у ставу 1. КЗ.

Како је, дакле, окривљени оглашен кривим само за период од 18.05.2017. до 18.01.2018. године, у ком периоду је наведена привремена мера била извршна, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да у конкретном случају постоје околности које трајно искључују кривично гоњење и да није постојала извршна судска одлука којом би окривљеном била утврђена обавеза издржавања.

Надаље, истим захтевом истиче се да се окривљени налазио у неотклоњивој правној заблуди, јер није знао нити је био дужан да зна да је његово дело забрањено, као и да му је недостајала свест о противправности, обзиром да није сматрао да је кривично дело непоступање по незаконитој и укинutoј привременој мери.

По оцени овога суда, и ови наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног су неосновани.

Наиме, неотклоњива правна заблуда из члана 29. став 2. КЗ постоји ако учинилац није био дужан и није могао да зна да је његово дело забрањено, па када се има у виду да је у одлуци Другог основног суда у Београду П2 бр.1295/16 од 05.04.2017. године, у ставу VII било наведено да је окривљени обавезан да на име свог доприноса за издржавање малолетних ББ и ВВ месечно плаћа износе од по 60.000,00 динара, дакле укупно 120.000,00 динара, на текући рачун њиховог законског заступника, мајке ГГ, при чињеници да је ова привремена мера постала извршна дана 18.05.2017. године, јер је окривљеном ова одлука достављена дана 18.05.2017. године, то је очигледно да се окривљени није налазио у неотклоњивој правној заблуди, како то неосновано истичу браниоци окривљеног у поднетом захтеву.

Стога је захтев у овом делу одбијен као неоснован.

У преосталом делу, захтевом се указује на противречност правноснажне пресуде, односно на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и на повреду одредбе члана 195. став 2. КЗ, из којих све разлога није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко бранилаца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, па Врховни касациони суд ове наводе захтева није ни разматрао.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић